

Η ΕΙΚΩΝ

Ἀπέναντι τοῦ νέου, ἐπὶ τῆς γερύρας, πλῆθος ἀνθρώπων ἀνέχετο καὶ κατήχετο, ἠκούοντο οἱ κώδωνες τῶν διαδαινόντων ἱππῶν καὶ ἡμιόνων, μακρὰν δὲ ἐν τῇ ἀπέναντι ὄχθῃ, ὡς ἐν ἀπόπτῳ, διέκρινε τὰς ὑδροχαρεῖς ἱτέας, τὰς φουμένας κατὰ μυριάδας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἑβρου, καμπτούσας τοὺς κλῶνας, ὡς εἰ ἤθελον νὰ προσενέγκωσιν ἀσπασμόν εἰς τὸ ζωογονοῦν αὐτάς καὶ παρέχον τὴν δροσερότητα ὕδωρ.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἤκουε τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ ἐξερχομένου τοῦ διοικητηρίου πλῆθος βόμβων.

Ἐνταῦθα μόνον τὸ ἀνίσυχόν πως μέτωπον τοῦ νεανίου ἐφαιδρύνθη ἢ, τοῦλάχιστον, ἐφάνη ἀποβάλλον τὴν σκιὰν τῆς μελαγχολίας, ὅφ' ἣς ἐκαλύπτετο μέχρι τοῦδε.

Ἀπὸ τοῦ ρεμβασμοῦ, εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος, ἀπέσπασαν αὐτὸν ἐπιδρομικαὶ καὶ ἐπιδοκιμαστικαὶ κρότοι χειρῶν, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ φωναὶ καὶ θόρυβοι, ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ. Ἐκ τούτου ἐνόησεν, ὅτι τὸ θέατρον ἐτελείωσε.

Πάραυτα, καταλιπὼν τὴν θέσιν του, διευθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν φέρουσαν εἰς τὸ διοικητήριον δίοδον. Ἐφάνετο ὅτι ἐβάδιζεν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐὰν παρατήρει τις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, θὰ διέκρινε μεθ' ὁποίας ταχύτητος τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπιπτεν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον ἐκ τῶν ἐξερχομένων τοῦ καφενείου.

Περιεπάτει οὕτως, ὅτε:

— Ἄ! εὖγε! εὖγε, Πέτρε! ἤκουσε φωνὴν τινα, λέγουσαν αὐτῷ. Οὕτω λησμονεῖς τοὺς φίλους σου; . . .

Ὁ ἀποταθείς πρὸς αὐτὸν ἦτο νεανίας, ὅστις, καίπερ εὐρωπαῖστὶ ἐνδεδυμένος, ἐξ ὅλου ὁμῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφάνετο ἀνέκων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Προφήτου.

— Ἐγώ, Ἀχμέτ! . . . ἐφέλλισεν ὁ νεανίας ἡμῶν, μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν τινα πειστικὴν.

— Σὺ, βέβαια, ὑπερήφανε! ἦλθα δύο τρεῖς φορές εἰς τὴν οἰκίαν σου, πλὴν μόνον τὴν γραῖαν ὑπηρετρίαν σου εὖρον. Ποῦ ἦσθ;

— Ἐλεῖπον, φίλτατε Ἀχμέτ, ἐλεῖπον· εἶχον ὑπάγῃ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς χάριν διασκεδάσεως καὶ διὰ νὰ ζωγραφίσω τοποθεσίας τινάς. Ἠξεύρεις τὴν μανίαν μου..

— Πῶς ὄχι; ἀλλὰ ταξείδιον τὸν χειμῶνα; . . .

— Ἀ! ταξείδιον! δύο ὥρων ἀποστάσεις! . . .

— Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσῃς οὕτω, νὰ δραπατεύσῃς, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ κάμῃς γνωστόν!

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. ΕΝΓΑΛΗΣ.

Ἐνῷ ἐπανερχεσθε τὸ ἐσπέρας οἶκος, κεκμηκώς, στενοχωρημένος, μελαγχολικός, καὶ διαλογίζεσθε ὅτι ὁ ὕπνος σας θὰ ἦναι ταταραγμένος, διέρχεσθε αἰφνης ἀπὸ ὁδοῦ σκοτεινᾶς καὶ ἐρήμου, ὅπου πολλάκις τὸ κατηραμένον τῶν στρατιωτῶν *Τίς εἶ;* προστίθεται εἰς τὴν ἀνίαν ὑμῶν ἐπαυξάνον τὴν κατέχουσαν ὑμᾶς δυσθυμίαν, καὶ ὁμῶς ἐὰν ἀκούσῃτε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξ ἡμιανοιγμένου παραθύρου μελωδίαν κλειδοκυμβάλου ἢ ἄλλου τινος μουσικοῦ ὄργανου καλῶς ἢ ἡδέως ἐκτελουμένην, δὲν ἀμφισβῆτε, ὅτι θέλετε σταματήσει.

Ἦδη, ἐὰν τὸ ἐν τεμάχιον διαδεχθῇ ἕτερον, καὶ τὴν μελωδίαν ἀκολουθήσῃ φωνὴ γλυκεῖα, ἢ μελαγχολία ὑμῶν μετατρέπεται ἐπὶ τὸ γλυκύτερον καὶ καταλαμβάνεσθε ὑπὸ νάρκης, ὡς νὰ ἦσθε ὑμεῖς ὁ ἄδων.

Παραδεδομένος οὕτω εἰς τοὺς ἤχους, οἵτινες σὰς συγκινοῦσι, αἰσθάνεσθε ἀνακουφιζομένην τὴν θλίψιν, ἥτις ἐδάρινε τὴν ψυχὴν σας, ἥτις μόνον τὴν μουσικὴν ἐννοεῖ.

Παρόμοιόν τι ἡσθάνθη καὶ Ῥαῦμόνδος ὁ ζωγράφος ἐσπέραν τινα, ὅτε καθήμενος ἐν μιᾷ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ Κεραμικοῦ παρατήρησε νεανίδα ἀκόλουθοῦσαν αὐτὸν ἐλαφρῷ βήματι. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνελάμβανεν οὕτως εἰπεῖν ἐκ μεγάλης λύπης· εἶχε χάσει τὸν πρῶτον αὐτοῦ φίλον, καλλιτέχνην ὡς αὐτόν, καὶ μουσικόν, ὃν ἐκλαίεν ἔτι μᾶλλον ὡς ἀποθανόντα νέον. Ἐκτοτε λοιπὸν τὰ πάντα ἀπῆρεσκον αὐτῷ.

Ἀλλ' ἡ διαβάτις δὲν τῷ ἀπῆρσε, ἀπ' ἐναντίας τὸ ὠραῖον καὶ λεπτὸν ἀνάστημά της, οἱ ζωῆς καὶ ἡδὲς ὀφθαλμοὶ της, κλειόμενοι ὀλίγον ὅπως κάλλιον ἰδῶσι, τὸ στόμα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λεπτὸν μειδίαμα ἐπεφαίνετο, ἤρεσαν αὐτῷ. Τέλος, ἦτο ἡ πρώτη εὐχάριστος ἐντύπωσις ἣν ὁ Ῥαῦμόνδος ἡσθάνθη μετὰ μακρὸν χρόνον — ἀνεζωογονήθη καὶ ὡς ὁ ἀσθενὴς πύγνυμόναι τὸν ἥλιον ὅστις διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν ἐθέρμανεν.

Ἐπανελθὼν οἶκος, ἐζωγράφησε τὴν εὐτυχὴ ἐμφάνισιν ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ λευκώματος του. Ἡ γραφὴς του ἔτρεχεν, ὥσει τὸ χαραττόμενον ὑπῆρχεν ἦδη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου πρὸ πολλοῦ χαρᾶς. Ἄ! εἶπε θεωρῶν τὸ σκιαγράφημά του, δὲν εἶναι τοῦτο!

Ἰσως νομίσῃ τις, ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος. — Οὐδόλως.

Ὁ Ῥαῦμόνδος οὐδέποτε ἐξήτησε νὰ ἐπανιδῇ τὴν ἀγνωστον ἢ τύχην ὁμῶς ἐπενήργει, συννητήθησαν πολλάκις, καὶ

πάντοτε ὥσει θέλουσα νὰ τὸν εὐχαρίστησῃ.

Παραδείγματος χάριν, τὴν παρατήρησε ἡμέραν τινα εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐν τινι δημοσίᾳ ἐκθέσει· παρὰ τὴν γωνίαν στοᾶς τινος ὑπῆρχε μικρὰ τις εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ζωγραφηθεῖσα, ἥτις πράγματι ἤξιζε νὰ τεθῇ ἐν τόπῳ καταλληλοτέρῳ, καὶ ὁμῶς οὐδεὶς ἐβλεπεν αὐτήν. Αὕτη ὁμῶς τὴν ἀνεκάλυψε, καὶ ἤρξατο ἐξετάζουσα αὐτήν. Τί κρῖμα! εἶπεν εἰς τὴν συνοδεύουσαν αὐτήν· μία τόσον ὠραία εἰκὼν! Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν εὐχαρίστησῃ. Ἡ νεανίς ἐστρεψε, καὶ προσέκλινεν ἐλαφρῶς. Ἠνόνησε, καὶ ἂν καὶ προδοθεῖσα, νύχρησταιθῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης ἤκουσε ἕνα τοῦλάχιστον ἐπαινον διὰ τὴν τοσοῦτον παραγνωρισθεῖσαν εἰκόνα του.

Σὰς λέγω, ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα. — Τὸ πᾶν ὁμῶς ἠδύνατο νὰ πράξῃ δι' αὐτήν. — Ἐσπέραν τινα ἰδίως ἀκούων αὐτήν ἐν τινι συναυλίᾳ ἄδουσιν ἡχόντινα συντεθέντα ὑπὸ τινος φίλου του, ὃν παρ' οὐδενὸς πρότερον εἶχεν ἀκούσει ἄδόμενον. Πόσον θὰ εὐχονταὶ ὑπὲρ σοῦ οἱ φίλοι σου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐγώ, ὅστις μόλις σὲ εἶδον, σοὶ εὐχομαι ἐκ καρδίας νὰ ᾖται εὐτυχής!

Ὁ Ῥαῦμόνδος ἐπιστρέφων ἀπὸ μακρυνὸν ταξείδιον, ἀπεβιβάσθη εἰς Διέππην, κεκμηκώς ἐξ ὅσων εἶδεν. Τὸ πρῶτον πάλιν ἄτομον τὸ παρουσιασθὲν αὐτῷ ἦτο ἐκείνη, ἥτις περιεπάτει εἰς τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου πρὸς ὃν ὁμιλεῖ μετ' ὅπως μεθ' οὗ συνήθως ὁμιλοῦσιν οἱ νεόνυμφοι. Χαῖρε! εἶπεν αὐτῇ ὁ Ῥαῦμόνδος, καλὴ μου τύχη, σὲ καὶ τὴν Γαλλίαν δὲν εἶδον πρὸ καιροῦ. Παρατήρησεν ὁμῶς, ὅτι ἐφάνετο πάσχουσα καὶ καταβεβλημένη, θεωρῶν δὲ τὸν νεαρόν σύζυγόν της, ἀνέγνωσε ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἀνησυχίαν τινα. Κακῶς πράττει, εἶπε, νὰ τὴν ἀφίνῃ εἰς τὴν ὑγρασίαν τῆς θαλάσσης. Ἐβάδισεν ἐπὶ τινα ὥραν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ ἀκούων νὰ ὁμιλῶσι πλέον. — Τοὺς ἐνοχλῶ, ἐσκέρθη, καί, ταχύνας τὸ βῆμα, τοὺς ἀπεχαιρέτισεν ἀπὸ βᾶθους καρδίας.

Ἐξ μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥαῦμόνδος εἰργάζετο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ συναδέλφου τοῦ τινος. Γέρων τις εἰσέρχεται καὶ λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη ἐκείνος, δὲν ἔχω καιρὸν, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ φίλος μου, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Ὁ γέρον ἐπλησίασε τὸν Ῥαῦμόνδον καὶ ἐξηγήθη. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἔλαβε τὸ πυξίδιον, τὴν ἀναγκαίαν ὁθόνην καὶ τοὺς χρωστῆρας, καὶ τὸν ἠκολούθησε.

Ἐφθασε πρὸ οἰκίας πλουσίου ἐξω-

τερικοῦ. Ἦκουσε λυγμούς καὶ κραυγὰς. Τὸν εἰσέγαγον ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ, ὅπου ἐβασίλευε τὸ σκότος. Ὁ 'Ραῦμόνδος ἦτο ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικός.

Γραῖα νοσοκόμος ὕψωσε τὸ μετὰ ξινον παραπέτασμα, καὶ τὸ φῶς ἐδείξε πρόσωπον νεαρᾶς γυναικὸς νεκρᾶς. Γνωρίζετε ποίαν;

— 'Α! Θεέ μου, ἀνέκραζεν ὁ 'Ραῦμόνδος ἐνόνων τὰς χεῖρας καὶ προσελθὼν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων ἐκείνων, ὧν ἡ θεὰ πάντοτε τῷ ἐπροξένει εὐχαρίστησιν. 'Α! Θεέ μου, ὅποια φρίκη!

— Τί κρίμα! τῷ εἶπεν ἡ νοσοκόμος, μία τόσο ὡραία γυνή.

Ὁ 'Ραῦμόνδος ἀνεμνήσθη τὸ Μουσέιον. Ἀνεμνήσθη πάσαις τὰς πρόην συνεντεύξεις.

Ἐπειτα ἐκάθησε μὲ πάλλουσαν καρδίαν μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ζωγραφῇ. Ἄλλ' ὅτε ἔλαβε τοὺς χρωστικὰς του, ὅταν ἐσχέδιασε τοὺς τόσον ἀγαπητοὺς εἰς τὴν μνήμην του χαρακτῆρας, ἀνεζωογονήθη. Τρεῖς ὥραι ἤρκεσαν.

Δὲν τὴν ἐζωγράφησεν ὅμως ὡς ἦτο. Μόλις τὴν ἔβλεπε καὶ ἔστρεφε τὸ πρόσωπον μετὰ λύπης. Τὴν ἐζωγράφησεν ὡς τὴν εἶχε ἰδεῖ, νέαν καὶ ζῶσαν, ἐχούσαν εἰς τὸ στόμα τὸ παρήγορον ἐκεῖνο μειδίαμα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστούς ὅπως βλέπωσι καλλίτερον.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἡ τόσο ζωηρὰ ἐπροξένει λύπην ἀπέναντι τῆς νεκρᾶς. Ὁ σύζυγος ἤλθε καὶ ἐφρικίασε ἀτενίσας αὐτήν, διότι ἀνεμνήσκτο τοῦ προσφιλοῦς παρελθόντος, τὸ ὅποιον ἀπώλεσεν.

Ὁ γέρον ὁ ὀδηγῆσας τὸν 'Ραῦμόνδον, εἶπέ τι χαμηλοφώνως εἰς αὐτόν.

Τίποτε, σὰς παρακαλῶ — ἀπεκρίθη ὁ 'Ραῦμόνδος καὶ πλησιάζας τὴν δυστυχῇ νέαν, ἔλαβε μίαν τῶν χειρῶν της, τὴν ἔφερε ψυχρὰν καὶ βρεῖαν ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἐναπέθηκε ἐπ' αὐτῆς ἐν φίλημα.

Πῶς ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ἐξερχόμενος τὴν νοσοκόμον κλαίων.

Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη αὕτη.

(Ἐκ τῶν τοῦ Godefroy Cavaignac)

Α. Μ. Κλης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Λεκανομαντεία. — Γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς γενομένης τῆς ἀρχῆς πολλοὶ ἤδη καὶ ἐν Εὐρώπῃ πιστεύουσιν εἰς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ δύναται νὰ προῤῥηθῇ τὸ μέλλον καὶ ν' ἀποκαλυφθῶσιν ἀπόρρητα καὶ κρύφια.

Πολὺ ὅμως τοῦ μαγνητισμοῦ πρότερον τὸ μέλλον ἀνεγινώσκετο ἐν Γαλλίᾳ

ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας εἶδεν ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ὅτι θὰ γείνη ἀντιβασίλευς τῆς Γαλλίας· τὸ ἀνέκδοτον περιγράφεται ἐν ἐκτάσει εἰς τὰ *Ἀπομνημονεύματα* τοῦ δουκὸς Σαιν-Σιμών. Τὸ ἀκόλουθον δὲ ἀναφέρει ὁ ἀδελφὸς Σουαζύ.

«Ὁ σύζυγος τῆς κομήσης Σουασσὼν ἀνεψίᾳς τοῦ Μαζαρίνου, ἠσθένει ἐν Καμπανίᾳ. Ἐσπέραν τινὰ ἦτον αὕτη ἀμφίβολος, ἂν θὰ μετέβαινεν ἢ ὄχι πρὸς συνάντησιν του, ὅπότεν γέρον εὐπατρίδης τοῦ οἴκου της προσεφέρθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ νὰ τὴν πληροφορήσῃ διὰ τινος πνεύματος, ἂν ὁ κόμης θ' ἀπέθνησκεν ἢ ὄχι ἐκ τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ἀσθενείας· παρῆσαν δὲ καὶ ἡ κυρία Βουίλλιων, ὁ κ. Βανδῶμ, καὶ ὁ δοῦξ Βιλλουά.

«Ὁ εὐπατρίδης εἰσέγαγεν εἰς τὸ δωματίον πενταετὲς κοράσιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας του ποτήριον πλήρες ὕδατος διαυγοῦς· ἔκαμεν ἔπειτα τοὺς ἐξορκισμούς του. Τὸ κοράσιον εἶπεν, ὅτι τὸ ὕδωρ ἐταράσσετο· ὁ εὐπατρίδης εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τοὺς παρισταμένους ὅτι θὰ διέτασσε τὸ πνεῦμα νὰ δείξῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ ἵππον λευκόν, ἂν ὁ κόμης ἐμελλεν ἀποθάνῃ, καὶ τίγριν, ἂν ἐμελλεν νὰ σωθῇ. Ἡρώτησε κατόπιν τὸ κοράσιον, ἐὰν ἔβλεπε τι ἐν τῷ ποτηρίῳ; «'Α! ἐκραύγασεν αὐτό, τὸ ὡραῖο ἄππο ἄλογάκι!» Ἐπανέλαβε πεντάκις κατὰ συνέχειαν τὸ πείραμα, καὶ πάντοτε τὸ κοράσιον ἀνήγγελλε τὸν θάνατον διὰ διαφόρων σημείων, τὰ ὅποια ὑπεδείκνυσεν ἡ κυρία Βουίλλιων καὶ ὁ κ. Βανδῶμ εἰς τὸν εὐπατρίδην, χωρὶς ν' ἀκούωνται παρὰ τοῦ κορασίου. Ὁ κόμης ἀπέθανε καὶ οἱ ἐωρακότες ἐμαρτύρουν περὶ τοῦ γεγονότος».

Τὸ δυστύχημα τώρα εἶναι, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ ἡ λεκανομαντεία, ἐξέλκον ὅμως οἱ λεκανομάντεις· ἄλλως ἀσθενούντες θὰ εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν βασάνων, εἰς τὰ ὅποια μᾶς ὑποβάλλουσιν· ὁ λεκανομάντης θὰ προέλεγεν ἡμῖν δι' ἵππου ἢ τίγρεως, ἂν θὰ σωθῶμεν ἢ ὄχι, καὶ εἰς τὴν μίαν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἦσαν περιττὰ τὰ ἱατρικά.

Ὁραία ἐκδίκησις. — Ὁ Ἀντώνιος Οὐδάρδος Δελαμόθ ἔμεινε τυφλὸς εἰς τὸ γῆράς του· ἡμέραν τινα διερχόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὀδηγοῦ του, πλατεῖαν πλήρη ἀνθρώπων, εἶσε τὴν ἀτυχίαν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς νεανίου τινος· αὐτὸς μανιώδης τῷ κατέφερεν ἐν ῥάπισμα: «Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δελαμόθ, βεβαίως θὰ λυπηθῆτε πολὺ, ὅτι μ' ἐῤῥάπισατε· εἶμαι τυφλός».

Σοφὸς τις ἔλεγε: αἰμόνην τιμωρίαν τοῦ κακοῦ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν ἐπὶ τινος ὥρας τῆς ἡμέρας νὰ εἶχε καρδίαν ἀνθρώπου ἐντίμου».

αφρονεῖτε λοιπόν, ὅτι ἀξίζετε πολὺ; ἡρώτα ὕπουργός τις τὸν ἀδελφὸν Μωρύ. — Πολὺ ὀλίγον ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Μωρύ, ἀλλὰ πολὺ συγκρινόμενος πρὸς ἄλλους.

Ὁ διάσημος Λουδοῦλ, βιβλιοθηκάρχης τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α'. ἀπεκρίνατο συνήθως εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις: «Δὲν ἤξεύρω». Ἀγροϊκὸς τις εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ: «Ὁ αὐτοκράτωρ σὰς πληρώνει διὰ νὰ ἤξεύρετε. — Ὁ αὐτοκράτωρ, ὑπέλαβεν οὗτος μὲ πληρώνει δι' ὅσα ἤξεύρω. Ἐὰν μ' ἐπλήρωνε δι' ὅσα ἀγνοῶ, ἅπαντες αἱ θησαυροὶ τοῦ κράτους δὲν θὰ ἐπνέκουν».

Ὁ στρατηγὸς Κατινά, πληγωμένος κατὰ τὴν μάχην τοῦ Chiari, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀκλόνητος καὶ προσεπάθει νὰ παρατάξῃ τὸν στρατόν: «Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; εἶπεν αὐτῷ ἀξιωματικὸς τις· ἐμπρὸς εἶναι ὁ θάνατος. — Καὶ ὀπίσω τὸ αἷσχος; ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός».

Πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1693 ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Κατινά περὶ τῶν ἀναγκαίων παρασκευῶν τῆς ἐκστρατείας: «Ἀρκετὰ εἶπομεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πῶς πηγαίνουν αἱ ἰδιαιότητές σας; — Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός, χάρις εἰς τὰς εὐεργεσίας τῆς μεγαλειότητός σας, ἔχω πᾶν ὅ,τι μοι ἀνγκαιοῖ. — Ἰδού, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ πρῶτος ἀνθρώπος τοῦ βασιλείου μου, ὁ οὕτως ὁμιλῶν».

Συστατικὴ ἐπιστολή. Νέος τις Νεαπολιτανός, ἐξ εὐγενῶν ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἐπεθύμει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Παρατηρῶν ὅμως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακριθῇ ἐν τῷ Νεαπολιτανικῷ στρατῷ, ἀπεφάσισε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν Αὐστριακόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, λαβὼν συστατικὰς τινὰς ἐπιστολάς, ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην. Καθ' ὁδὸν εἰσῆλθε ἐν τινὶ μικρῷ ξενοδοχείῳ ἐνθα εὗρε τρεῖς